

Sygn. akt I ACa 994/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Bess SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	st. sekr. sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **B. W.**

przeciwko Bank (...) Spółce Akcyjnej w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 11 kwietnia 2017 r. sygn. akt I C 167/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 4 256,75 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć złotych 75/100) tytułem kosztów procesu;

2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 11 531 zł (jedenaście tysięcy pięćset trzydzieści jeden złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Jerzy Bess SSA Paweł Rygiel SSA Sławomir Jamróg

sygn. akt I ACa 994/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 marca 2018 r.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy pozbawił wykonalności, w stosunku do powódki B. W., tytuł wykonawczy (...) Banku (...) S.A. w W. z dnia 5 września 2013 r., nr (...), któremu Sąd Rejonowy (...)w K.nadał klauzulę wykonalności

postanowieniem z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt I Co 4095/13/N. Nadto Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki koszty procesu oraz rozliczył koszty sądowe.

Podstawą wyrokowania były następujące okoliczności faktyczne.

W dniu 20 października 2011 r. pomiędzy J. W. i B. W. a Bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą W. została zawarta umowa pożyczki nr (...) na kwotę 112.000 zł, w tym z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne w kwocie 8.521,21 zł oraz na spłatę kredytu nr umowy (...) w kwocie 103.478,79 zł. Umowa została podpisana w Oddziale Banku w K. przy ul. (...). Pod umową po stronie pożyczkobiorców widnieją podpisy J. W. i B. W..

Pismem z dnia 3 lipca 2013 r. powódka zwróciła się do pozwanego banku z wnioskiem o udzielenie jej pomocy w spłacie w/w pożyczki oraz o nadesłanie informacji o stanie jej zadłużenia. W kolejnym piśmie, z dnia 12 lipca 2013 r., powódka podała, iż informacja „historia kredytowania” przesłana przez bank nie jest zgodna z kwotami umów, które posiada.

W dniu 5 września 2013 r. pozwany bank wydał bankowy tytuł egzekucyjny dotyczący zobowiązań powódki i jej męża wynikających z umowy pożyczki nr (...), któremu Sąd Rejonowy (...)w K. postanowieniem z dnia 27 września 2013 r. nadał klauzulę wykonalności. Na podstawie tytułu wykonawczego w dniu 25 listopada 2013 r. przeciwko powódce i jej mężowi zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne.

Sąd I instancji ustalił także, że z zawiadomienia B. W. i jej męża prowadzone było postępowanie przygotowawcze, w ramach którego sporządzona została opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów mgr R. C. (1). We wnioskach tej opinii wskazano, że zakwestionowane podpisy złożone pod umową pożyczki z dnia 20 października 2011 r. na nazwisko B. W. nie zostały nakreślone przez powódkę.

Sąd wskazał także, że w toku postępowania przeprowadzono dowód z opinii biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów mgr W. C.. Materiał porównawczy stanowiły wzory pisma ręcznego i podpisów przedstawione do badań, jako sporządzone przez B. W., wykonane na polecenie i przedstawione przez Prokuraturę RejonowąK. (...)oraz stanowiące podpisy widniejące na oświadczeniu z dnia 30 stycznia 2015 r., dołączonym do wniosku z dnia 14 lipca 2015 r., piśmie z dnia 3 lipca 2013 r. skierowanym do Departamentu Monitoringu i Windykacji (...) przy ul. (...)w W. oraz pod zapisem dot. nr PESEL oraz niezgodności z dnia 12 lipca 2013 r. Na podstawie przeprowadzonej analizy biegły uznał, że nie jest w stanie jednoznacznie ustalić, czy podpisy pod w/w dokumentami zostały nakreślone przez pozwaną, czy też nie.

Wreszcie Sąd Okręgowy powołał, że Prokuratura RejonowaK.(...)w K. prowadziła kolejne postępowanie w sprawie podrobienia w okresie od 28 grudnia 2009 r. do 20 październik 2011 r. i od 28 grudnia 2009 r. do 9 kwietnia 2012 r. w celu użycia za autentyczne podpisów na nazwisko B. W. na dokumentach dotyczących umowy pożyczki zawartej pomiędzy B. W. i J. W. a Bankiem (...)S.A. w W.. Postępowanie to zostało umorzone postanowieniem z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. 5 Ds. 1026/15 w stosunku do powyższych zarzutów, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu. Prokuratura oparła się na opinii biegłej R. C. (1), według której brak było podstaw do stwierdzenia, że podpisy o treści (...) oraz o konstrukcji nieczytelnej tzw. parafy, zostały bądź nie zostały nakreślone przez B. W.. Biegła badała m.in. te same dokumenty, które były przedmiotem badania biegłego sądowego W. C..

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał zgłoszone roszczenie za uzasadnione.

Odwołując się do treści art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd wskazał, że powódka wykazała, że nie złożyła podpisów na dokumentach bankowych, a tym samym – nie zawarła z bankiem umowy pożyczki. Tym samym zdarzenie, na którym oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, nie miało miejsca.

Od powyższego orzeczenia, zaskarżając wyrok w całości, apelację złożyła strona pozwana. Apelujący bank zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 k.c. oraz naruszenie prawa procesowego tj. art. 253 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i błędną wykładnię oraz przyjęcie, że powódka wykazała, iż nie zawarła umowy pożyczki ze stroną

pozwaną w sytuacji, kiedy należy przyjąć, że wobec nie przesadzających opinii biegłych i ciężaru dowodu leżącego po stronie powódki, a nie strony pozwanej, to powódka takiej okoliczności nie wykazała;

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, poczynienie ustaleń wybiórczych i fragmentarycznych, w oparciu tylko o opinie biegłych i pominięciu w swych ustaleniach innych dowodów przeprowadzonych w sprawie, tj. zeznań świadków, wyciągów z operacji bankowych, innych dokumentów bankowych i pism do Banku kierowanych, zeznań powódki składanych w innych postępowaniach, które wskazują na zawarcie umowy pożyczki przez powódkę, a przez to błąd w ustaleniach faktycznych związany z ustaleniem, iż powódka nie zawarła umowy pożyczki.

W uwzględnieniu podniesionych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja strony pozwanej jest uzasadniona, a podniesione w niej zarzuty trafne.

Adekwatnie Sąd Okręgowy zidentyfikował, że podstawą oceny zgłoszonego w sprawie roszczenia jest art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności m.in. wówczas, gdy przeczy zdarzeniom, na których oparto nadanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem niebędącym orzeczeniem sądu. Żądając bowiem pozbawienia wykonalności opisanego w pozwie bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu została nadana klauzula wykonalności, powódka przeczy by podpisała umowę pożyczki oraz inne dokumenty bankowe związane z zawarciem tej umowy w sytuacji, gdy umowa ta była podstawą wystawienia kwestionowanego bankowego tytułu egzekucyjnego.

Sąd I instancji uwzględniając powództwo przyjął, że powódka nie złożyła podpisów pod dokumentami bankowymi, a tym samym nie zawarła spornej umowy pożyczki. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Przede wszystkim wskazać należy, że treść i zakres dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych nie dawał podstaw do stwierdzenia, że B. W. nie zawarła ze stroną pozwaną umowy pożyczki z dnia 20 października 2011 r. Uwaga Sądu I instancji skoncentrowana była wyłącznie na kwestii złożenia przez powódkę podpisu pod umową, ewentualnie innymi dokumentami. Sąd pominął natomiast wszelkie okoliczności faktyczne wynikające z pozostałych dowodów, wskazujące na fakt zawarcia spornej umowy. To wszystko w sytuacji, w której z twierdzeń i zeznań samej powódki wynika, że negocjowała w październiku 2011 r. z pozwanym bankiem zawarcie kolejnej umowy pożyczki, była w banku i rozmawiała na ten temat z jego pracownikami, jak też wypłacone jej zostały środki pieniężne wynikające z przedmiotowej umowy.

Nie przecząc, że okoliczności związane z podpisaniem przez pożyczkobiorców dokumentacji bankowej w związku z zawarciem w dniu 20 października 2011 r. umowy mają istotne znaczenie w sprawie, zwrócić należy uwagę, że treść dowodów nie dawała podstaw do konstatacji, iż powódka nie złożyła podpisów na dokumentach bankowych. Pomijając kwestie związane z walorem dowodowym poszczególnych opinii grafologicznych zalegających w aktach, wskazać należy, że tylko z jednej z nich (opinii z listopada 2014 r. sporządzonej w toku postępowania przygotowawczego) i tylko w zakresie jednego dokumentu (samej umowy pożyczki z 20 października 2011 r.) miałyby wynikać, że nie figuruje pod nim podpis skreślony ręką powódki. Brak jest natomiast jakiegokolwiek dowodu, w tym z opinii biegłego, z którego mogłoby wynikać, że B. W. nie podpisała pozostałych dokumentów bankowych związanych z zawarciem spornej umowy pożyczki, jak też późniejszych pism potwierdzających, że przedmiotową umowę zawarła.

Rację ma strona apelująca, że ciężar wykazania braku złożenia podpisów na dokumentach bankowych – w świetle art. 253 k.p.c. – spoczywał na powódce. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu

prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która ją podpisała od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić (zd.1). Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać (zd.2). Skoro zatem to powódka zaprzecza prawdziwości dokumentów, a zawarte w nich oświadczenia pochodzą od niej, to na powódce spoczywa obowiązek wykazania, że to nie ona złożyła podpis na dokumentach. Obowiązkwowi temu powódka nie zadośćuczyniła.

Zważyć należy, że okoliczności fałszu dokumentu strona zaprzeczająca może dowodzić za pomocą wszelkich środków dowodowych. Jakkolwiek z art. 254 § 1 k.p.c. wynika, że badanie prawdziwości pisma może nastąpić także bez udziału biegłego, to jednak sąd z reguły powinien dopuścić dowód z opinii biegłego mając na względzie, że porównanie pisma wymaga wiadomości specjalnych. Jak wskazał Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 15 stycznia 1972 r., III CRN 341/72 (LexPolonica nr 322316) „Wprawdzie przepis art. 254 k.p.c. przewiduje możliwość sprawdzenia prawdziwości pisma bez udziału biegłego, jednakże praktycznie odstąpienie od powołania przez sąd biegłego w sytuacji, gdy prawdziwość pisma została zakwestionowana może mieć miejsce w wypadkach jedynie wyjątkowych, gdy fałsz podpisu jest tak oczywisty, że na tle konkretnych okoliczności jego stwierdzenie nie nasuwa wątpliwości i nie wymaga specjalnych wiadomości ani przeprowadzenia badań”.

W niniejszej sprawie Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego W. C., obejmując badaniem prawdziwość podpisów powódki pod następującymi dokumentami: umową pożyczki z dnia 20 października 2011 r., oświadczenia z dnia 20 października 2011 r., oferty wstępnej pożyczki z dnia 20 października 2011 r., wniosku o udzielenie pożyczki z dnia 20 października 2012 r., oświadczenia o poddaniu się egzekucji z dnia 20 października 2011 r., porozumienia w sprawie restrukturyzacji zadłużenia zawartego w dniu 9 kwietnia 2012 r., oświadczenia o poddaniu się egzekucji z dnia 9 kwietnia 2012 r. W konkluzji swojej opinii biegły wskazał, że zaoficerowany materiał porównawczy nie spełnia wymogów badań, w związku z czym odstąpił od badań komparatystycznych zakwestionowanych podpisów.

Konkluzja biegłego sądowego jest zbieżna z wnioskami opinii R. C. (1) z grudnia 2016 r. sporządzonej w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową K.–(...). W opinii tej, dysponując analogicznym materiałem porównawczym oraz dokonując oceny prawdziwości tożsamyh dokumentów co w opinii biegłego C., biegła C. wskazał, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że zakwestionowane podpisy o treści; (...) zostały bądź nie zostały nakreślone przez powódkę, której wzory pisma ręcznego i podpisów zostały przedstawione do badań.

Treść opinii biegłego sądowego W. C., w kontekście wniosków powołanej wyżej opinii biegłej R. C., nie daje jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że powódka nie złożyła podpisów pod kwestionowanymi dokumentami. W szczególności opinia ta nie stanowi dowodu obalającego ustalenie, że to powódka złożyła oświadczenie zawarte w tych dokumentach, skoro pod nimi widnieją jej podpisy.

Zważyć należy, że po sporządzeniu opinii przez Sąd Okręgowy, jak też po przedłożeniu do akt wskazanej wyżej opinii biegłej C., powódka nie złożyła tego rodzaju zarzutów i wniosków, które obligowałyby Sąd do dalszej weryfikacji prawdziwości kwestionowanych dokumentów – czy to poprzez dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej czy też dowodu z opinii innego biegłego. Powódka ograniczyła się do powołania wadliwego poglądu prawnego, jakoby to na stronie pozwanej spoczywał ciężar wykazania, iż pod dokumentami widnieje podpis B. W.. Nadto odwołała się do materiału porównawczego zalegającego w aktach postępowań przygotowawczyh, w tym tego, który był podstawą wydania przez R. C. pierwszej opinii. Uwzględniając, że materiał ten był podstawą opiniowania przez biegłego C. brak było podstaw do podejmowania dalszych czynności dowodowych w tym zakresie.

Powódka nie zaoficerowała natomiast nowego materiału porównawczego, a jedynie pozyskanie takiego materiału – w świetle treści wskazanych wyżej opinii – mogło stanowić podstawę dalszej weryfikacji dowodowej prawdziwości kwestionowanych dokumentów.

Uwzględniając, że to na powódce spoczywał ciężar dowodu, a postępowanie procesowe charakteryzuje kontrydktoryjność (art. 232 k.p.c.) przyjąć należy, że powódka nie zadośćuczyniła ciężącemu na niej obowiązkwowi.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak było także podstaw do podejmowania z urzędu dalszych czynności dowodowych mających na celu uzupełnienie opinii biegłego.

Po pierwsze, rolą biegłych nie jest poszukiwanie faktów i ich ustalanie. Biegli formułują natomiast swoje wnioski na podstawie już zebranych faktów oraz dowodów i przekazują je sądowi. Biegli są więc pomocnikami sędziego w ustaleniu lub ocenie okoliczności sprawy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1969 r. (I CR 140/69, OSNP z 1970 r., nr 5, poz. 85), „Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego w sprawie materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Nie może ona natomiast sama być źródłem materiału faktycznego sprawy, ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłego”. Tym samym to rzeczą powódki było zaoferowanie materiału dowodowego (materiału porównawczego), który mógłby stanowić podstawę oceny biegłego. Bierna postawa powódki w tym zakresie musi prowadzić do negatywnych dla niej konsekwencji procesowych.

Po drugie, w świetle całości zgromadzonego materiału dowodowego (o czym w dalszej części uzasadnienia), w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości, że do zawarcia spornej umowy pożyczki pomiędzy powódką a pozwanym bankiem doszło. Tym samym nie jest w wysokim stopniu prawdopodobne, by w rzeczywistości doszło do sfalszowania podpisu powódki pod dokumentami bankowymi. Uwzględniając zatem, że dopuszczenie dowodu z urzędu ma przeciwdziałać niebezpieczeństwu nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, to uznać należy, że w świetle ujawnionej treści materiału dowodowego takie niebezpieczeństwo w niniejszej sprawie nie zachodziło.

Wreszcie wskazać należy, że podstawą ustaleń w sprawie nie mogła być opinia biegłej R. C. z listopada 2014 r., sporządzona w innej sprawie, na potrzeby postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową K.. Zważyć należy, że walor dowodu z opinii biegłego posiada jedynie dowód powołany i przeprowadzony przez sąd orzekający. Zgodnie z zasadą bezpośredniości, wyrażoną w art. 235 k.p.c., regułą powinno być przeprowadzenie postępowania dowodowego przed sądem orzekającym. Stąd opinia biegłego przeprowadzona w innej sprawie, także karnej, może być wykorzystana jako materiał dowodowy tylko wtedy, gdy żadna ze stron nie zgłasza do niej zastrzeżeń i nie żąda powtórzenia tego dowodu w toczącym się postępowaniu (tak Sąd Najwyższy m.in. w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 czerwca 1967 r., III PRN 9/67, OSPiKA z 1968 r., nr 12, poz. 263). W niniejszej sprawie opinia biegłej C. została zakwestionowana przez stronę pozwaną, co było podstawą dopuszczenia i przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego C.. Tym samym jedynie ta ostatnia opinia jest adekwatna dla poczynienia w sprawie ustaleń faktycznych.

Niezależnie od powyższego wymaga zauważenia, że opinia R. C. z listopada 2014 r., nie odpowiada wymogom określonym w art. 285 § 1 k.p.c. W istocie sprowadza się do wymienienia materiału dowodowego i materiału porównawczego, po czym biegła formułuje wnioski końcowe, z których wynikać ma, że powódka nie nakreśliła podpisu widniejącego pod umową pożyczki. Opinia nie zawiera natomiast części opisowej (uzasadnienia), przez co ujawnione przez biegłą wnioski są nieweryfikowalne. Także zatem i z tego względu przedmiotowa ekspertyza nie mogła stanowić podstawy ustaleń Sądu.

Powyższe rozważania w oczywisty sposób muszą prowadzić do ustalenia, że to powódka złożyła podpisy pod umową pożyczki z dnia 20 października 2011 r. oraz pod pozostałymi dokumentami związanymi z zawarciem tej umowy (w tym oświadczeniu o poddaniu się egzekucji), dokumentem porozumienia z dnia 9 kwietnia 2012 r., jak też dalszymi pismami kierowanymi do strony pozwanej. W tym zatem zakresie ustalenia dokonane w pierwszej instancji muszą ulec zmianie.

Nadto, zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do poczynienia dalej idących ustaleń. W związku z tym należy odnotować, że powódkę i jej męża łączyły z bankiem inne umowy zawierane od 2009 r., że w październiku 2011 r. małżonkowie W. mieli zamiar wzięcia kolejnej pożyczki w wysokości 8.000 zł, że w tym celu udali się do banku, a na skutek przeprowadzonych z pracownikami pozwanego banku rozmów pomiędzy powódką i jej mężem a stroną pozwaną zawarta została w dniu 20 października 2011 r. umowa pożyczki. Zgodnie z jej treścią małżonkom W. została udzielona pożyczka w wysokości 112.000 zł, z czego kwota 103.478,79 zł została przeznaczona na spłatę wcześniej

zawartej umowy kredytu, a kwota 8.521,21 zł stanowiła nową kwotę pożyczki na cele konsumpcyjne. Umowa została wykonana poprzez spłatę wyżej wskazanego zadłużenia i pobranie przez pożyczkobiorców kwoty przeznaczonej na cele konsumpcyjne. Nadto strony zawarły w dniu 9 kwietnia 2012 r. porozumienie w sprawie restrukturyzacji zadłużenia, w którym powódka i jej mąż potwierdzili istnienie zadłużenia wobec pozwanego banku z tytułu spornej umowy pożyczki z dnia 20 października 2011 r.

Wyżej wskazane okoliczności wynikają wprost z treści zeznań wszystkich świadków (pracowników pozwanego banku) oraz dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną. Co jednak najistotniejsze, okoliczności te zostały przyznane przez samą powódkę w złożonych przez nią zeznaniach. W szczególności przyznała ona fakt zawierania z bankiem wcześniej innych umów, zamiaru zaciągnięcia w październiku 2011 r. kolejnej umowy pożyczki, prowadzenia na ten temat rozmów w banku, jak też pobrania z kasy banku kwoty 8.000 zł. Fakt zawarcia spornej umowy znajduje także potwierdzenie w okolicznościach spłacania przez małżonków W. tej pożyczki, zawarciu w dniu 9 kwietnia 2012 r. porozumienia, jak też kierowaniu do banku pism z zapytaniem o aktualny stan zadłużenia w związku z zawartą w dniu 20 października 2011 r. umową pożyczki.

Jako całkowicie niewiarygodne uznać należy twierdzenia powódki o niepodpisaniu w banku, w związku z wyżej wskazanymi czynnościami, żadnych dokumentów. Nie sposób zrozumieć przyczyn, dla których powódce miano by wypłacić dalsze kwoty pożyczki, jeżeli nie zawarłaby z bankiem pisemnej umowy w tym przedmiocie.

Podobnie, niewiarygodne są twierdzenia powódki w zakresie, w jakim kwestionuje kwotę udzielonej jej pożyczki i wskazuje, że przedmiotem umowy miała być wyłącznie kwota 8.000 zł. Powódka nie rzeczywiście, że wcześniej z bankiem wiązała ją inna umowa, że posiadała z tego tytułu zadłużenie, jak też, że kwota ze spornej pożyczki posłużyła ostatecznie spłacie tego zadłużenia.

W pozostałej części ustalenia faktyczne Sądu I instancji Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

W tym stanie rzeczy, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych, w oczywisty sposób należy stwierdzić, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki określone art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. warunkujące pozbawienie wykonalności spornego bankowego tytułu egzekucyjnego. Skoro bowiem strony łączyła umowa pożyczki z dnia 20 października 2011 r., objęta porozumieniem w sprawie restrukturyzacji zadłużenia z dnia 9 kwietnia 2012 r., to strona pozwana była uprawniona – stosownie do obowiązującego wówczas art. 96 ustawy Prawo bankowe – wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Nadto, skoro powódka złożyła pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji, istniały - zgodnie z art. 97 ust.1 ustawy Prawo bankowe - podstawy do nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności.

W konsekwencji należało zmienić zaskarżony wyrok i powództwo oddalić.

Dodatkowo, na marginesie, wskazać należy, że nawet jeżeli przyjąć, że pod samą umową pożyczki nie figuruje podpis powódki, to także – w świetle treści dokonanych pozostałych ustaleń – powództwo nie było zasadne. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia w dniu 20 października 2011 r. umowy pożyczki, a wskazane w niej środki pieniężne zostały przez powódkę skosmumowane. Uwzględniając, że ustawa przewiduje dla tego rodzaju umowy formę pisemną jedynie dla celów dowodowych (art. 69 ust.2 w zw. z art. 78 ustawy Prawo bankowe), to brak podpisania umowy nie skutkuje jej nieważnością.

Z kolei dla nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu niezbędne było przedłożenie dokumentu – oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji (art. 97 ust.1 ustawy Prawo bankowe). W sprawie nie zostało natomiast w jakikolwiek sposób zakwestionowane, że powódka złożyła podpis pod tego rodzaju oświadczeniem.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Podstawę rozliczenia między stronami kosztów postępowania stanowi art. 98 § 1 k.p.c., wyrażający zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone od powódki na rzecz strony pozwanej koszty postępowania za pierwszą instancję składają się kwoty: 30 zł z tytułu opłaty od zażalenia, 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 609,70 zł z tytułu kosztów opinii biegłego i 3.600 zł z tytułu opłaty od wynagrodzenia pełnomocnika (opłata ustalona zgodnie z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm).

Na zasądzoną kwotę z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego składają się kwoty: 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 6.114 zł z tytułu opłaty od apelacji oraz 5.400 zł z tytułu opłaty od wynagrodzenia pełnomocnika (opłata ustalona zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Na zakończenie wskazać należy, że z akt sprawy wynika, iż strona pozwana uiściła zaliczkę na wynagrodzenie biegłego z kwocie 1.000 zł, a ostateczny koszt opinii wyniósł 609,75 zł. Jednocześnie z akt nie wynika, by stronie pozwanej zwrócono nadpłaconą zaliczkę. Tym samym rzeczą Sądu I instancji będzie wyjaśnienie tej okoliczności i ewentualne dokonanie zwrotu nadpłaconej kwoty.

SSA Sławomir Jamróg SSA Paweł Rygiel SSA Jerzy Bess